

Arrest

nr. 99 704 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 houdende de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die van Ethiopische nationaliteit is, vraagt op 17 mei 2011 een visum lang verblijf, type D, aan in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer W.A.K., die wettig verblijf heeft in België.

Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing houdende de weigering tot afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 16 juli 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon door het OCMW van Mechelen is tewerkgesteld in het kader van in het kader van artikel 60, §7 van de wet op het OCMW. Deze tewerkstelling mag niet langer duren dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen, en is dus per definitie tijdelijk. Zij kan bijgevolg niet in aanmerking genomen worden als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 10, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 10 §5 van de Vreemdelingenwet.

Zoals de verwerende partij zelf stelt duurt de tewerkstelling van de tweede verzoekende partij onder artikel 60 §7 van de wet van OCMW tot op het moment dat zij gerechtigd wordt op volledige sociale uitkering.

Dus wanneer de tewerkstelling bij het OCMW ten einde loopt, krijgt verzoekende partij waarschijnlijk ofwel een werkloosheidsuitkering, ofwel vindt zij een nieuwe job.

En volgens artikel 10, §5, 3° van de Vreemdelingenwet wordt een werkloosheidsuitkering wel in aanmerking genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, als betrokkene kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Wat in casu uiteraard het geval zal zijn.

Dus de motivering van verwerende partij dat de tewerkstelling bij het OCMW slechts tijdelijk is, verandert niks aan het feit dat verzoekende partij na deze tewerkstelling nog steeds regelmatige bestaansmiddelen zal hebben.

De tewerkstelling mag dan wel tijdelijk zijn, maar er is wel degelijk voldoende garantie dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven. Uiteraard zal verzoekende partij nog steeds actief naar werk zoeken, maar mocht dit niet onmiddellijk lukken, zal zij nog steeds van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen genieten in de vorm van een werkloosheidsuitkering.”

2.2 De verweerder repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

“In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10, §5 van de wet van 15 december 1980 en van de materiële motiveringsplicht.

Zij meent dat de tewerkstelling van haar echtgenoot bij het OCMW overeenkomstig artikel 60, §7 van de OCMW-wet zal duren tot het moment dat hij uitkeringsgerechtigd wordt, zodat er voldoende garantie zou zijn dat zijn bestaansmiddelen regelmatig zouden blijven.

Zij voegt daar aan toe, in de hypothese dat hij na de beëindiging van zijn huidige tewerkstelling een werkloosheidsuitkering zal genieten, dat overeenkomstig artikel 10, §5, 3° van de wet van 15 december 1980 de werkloosheidsuitkering in aanmerking wordt genomen voor de vaststelling van de bestaansmiddelen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 10, §2, derde lid luidt als volgt:

(...)

Artikel 10, §5 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt :

(...)

In de thans bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de inkomsten waarover verzoeksters echtgenoot beschikt, per definitie tijdelijk zijn, gezien de tewerkstelling van haar echtgenoot niet langer mag duren dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkering. Verzoekster betwist de voorziene duur van de bedoelde tewerkstelling niet.

Het feit dat haar echtgenoot volledig uitkeringsgerechtigd wordt na de voorziene beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst, heeft geen invloed op de tijdelijke aard van zijn inkomsten, gezien hij, indien hij niet onmiddellijk op een andere plaats zou worden tewerkgesteld, ten laste zou vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

Waar verzoekster opwerpt dat haar echtgenoot na de voorziene beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst een werkloosheidsuitkering zou kunnen genieten, zodat hij aan de voorwaarden van artikel 10, §5 van de wet van 15 december 1980 zou voldoen, kan zij niet worden gevolgd, gezien de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de vreemdeling die zich laat vervoegen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt, zodat verzoekster zich beroept op de loutere hypothese dat hij zulks zou kunnen aantonen.

Het middel is niet ernstig.”

2.3 De verzoekster erkent dat haar echtgenoot is tewerkgesteld onder het artikel 60, §7 van de wet op het OCMW doch wijst er op dat in de bestreden beslissing zelf wordt gesteld dat deze tewerkstelling duurt tot op het moment dat hij gerechtigd wordt op volledige sociale uitkeringen, zodat hij bij het einde van zijn tewerkstelling bij het OCMW ofwel een werkloosheidsuitkering krijgt ofwel een nieuwe job vindt. De verzoekster voert aan dat volgens artikel 10, §5, 3°, van de vreemdelingenwet werkloosheidsuitkering wel in aanmerking wordt genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat de tijdelijkheid van de OCMW-tewerkstelling niets verandert aan het feit dat haar echtgenoot na deze tewerkstelling nog steeds regelmatige bestaansmiddelen zal hebben. Volgens de verzoekster is de tewerkstelling wel tijdelijk, maar is er *in casu* wel voldoende garantie dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven. De verzoekster voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt specifiek met betrekking tot de door de verzoekster bijgebrachte gegevens het volgende geoordeeld: *“Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon door het OCMW van Mechelen is tewerkgesteld in het kader van in het kader van artikel 60, §7 van de wet op het OCMW. Deze tewerkstelling mag niet langer duren dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen, en is dus per definitie tijdelijk. Zij kan bijgevolg niet in aanmerking genomen worden als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011.”*

De passage in de bestreden beslissing dat *“Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten*

minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.” kan slechts worden aangenomen als een algemene schets van het op de aanvraag toepasselijke wettelijke kader. Uit de zeer algemene bewoordingen die worden gehanteerd, nu nergens een specifieke redengeving of een precieze wettelijke bepaling wordt aangeduid waaraan de verzoekster niet zou voldoen (“art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval” en “De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt”) en uit het feit dat nergens in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de verzoekster concreet niet zou voldoen aan het vereiste minimum van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, blijkt dat de hierboven weergegeven passage geen antwoord is op de concreet voorliggende visumaanvraag en dat zij slechts het algemeen wettelijk kader schetst waarbinnen de verweerder is opgetreden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...).”

Artikel 10, §2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zoals de verweerder in de nota met opmerking terecht opmerkt, betwist de verzoekster de tijdelijke aard van de tewerkstelling van haar echtgenoot niet. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat de

tijdelijke aard van de tewerkstelling niet *ipso facto* impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de persoon die de verzoekster wenst te vervoegen tijdelijk zouden zijn.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet bepaalt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

(...)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in het kader van haar visumaanvraag het arbeidscontract tussen het OCMW van Mechelen en haar echtgenoot, de heer W.A.K., overmaakte aan de diensten van de verweerder. In artikel 2 van dit arbeidscontract is uitdrukkelijk overeengekomen dat de overeenkomst wordt gesloten voor onbepaalde duur met ingang van 5 september 2011 en dat de arbeidsovereenkomst van rechtswege ontbonden wordt, zonder dat het OCMW Mechelen enige vergoeding dient te betalen, indien de werknemer voldoende arbeidsdagen heeft gepresteerd *“om het recht op werkloosheidsuitkeringen te openen”*. Als vermoedelijke einddatum van de overeenkomst wordt 4 maart 2013 meegegeven.

Tijdens de duurtijd van het arbeidscontract met het OCMW beschikt de heer W.A.K. aldus over een inkomen verstrekt door het OCMW te Mechelen en wanneer deze overeenkomst wordt ontbonden, dan zal hij recht hebben op werkloosheidsuitkeringen, en zal hij dus eveneens over bestaansmiddelen beschikken. In de bestreden beslissing zelve wordt trouwens uitdrukkelijk gemotiveerd dat *“deze tewerkstelling niet langer (mag) duren dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen”*.

Bovendien blijkt uit artikel 10, §5, 3°, van de vreemdelingenwet dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet. Als voorwaarde wordt weliswaar opgelegd dat de referentiepersoon dient te bewijzen dat hij actief werk zoekt, doch dit betekent geenszins dat de inkomsten verkregen uit werkloosheidsuitkeringen *a priori* niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het recht op werkloosheidsuitkeringen na de voorziene beëindiging van de arbeidsovereenkomst met het OCMW te Mechelen geen invloed heeft op de tijdelijke aard van de inkomsten van de te vervoegen vreemdeling. De Raad merkt op dat de verweerder de tijdelijke aard van de tewerkstelling lijkt te verwarren met de tijdelijk aard van de inkomsten.

Artikel 10, §2, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat aangetoond moet worden dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het genoemde artikel 2 van de arbeidsovereenkomst van de heer W.A.K. en gelet op de hierboven weergegeven motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de vreemdeling die de verzoekster wenst te vervoegen tewerkgesteld is op basis van een arbeidscontract met het OCMW te Mechelen dat ontbonden wordt wanneer deze persoon het recht op werkloosheidsuitkeringen kan openen. In dit concreet geval staat het tijdelijk karakter van de tewerkstelling er dan ook niet aan in de weg dat de bestaansmiddelen van deze persoon wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Aangezien blijkt dat de referentiepersoon, na de ontbinding van het arbeidscontract, in elk geval bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen, is de tijdelijke aard van de tewerkstelling van deze persoon in het kader van artikel 60, §7 van de wet op het OCMW *in casu* onvoldoende om hieruit zonder meer af te leiden dat geen bewijs voorligt van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen enkel ander concreet motief hanteert dan de tijdelijkheid van de tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de wet op het OCMW, om hieruit op directe wijze af te leiden dat geen bewijs voorligt dat de referentiepersoon over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt in toepassing van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt dan ook op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen.

De repliek van de verweerder in de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad merkt hierbij op dat het betoog dat de referentiepersoon bij de beëindiging van het arbeidscontract en voor zover hij geen nieuwe tewerkstelling vindt, terug ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel, maakt een motivering uit die niet valt af te leiden uit de bestreden beslissing. Het weze herhaald dat de bestreden beslissing enkel ingaat op de tijdelijk aard van de tewerkstelling onder artikel 60, §7 van de wet op het OCMW en dat nergens uitspraak wordt gedaan over het al dan niet in aanmerking nemen van de inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen. Het betoog van de verweerder kan het vastgestelde motiveringsgebrek dan ook niet herstellen.

Waar de verweerder stelt dat de verzoekster zich beroept op de loutere hypothese dat haar echtgenoot zou kunnen aantonen dat hij actief werk zoekt, wijst de Raad er op dat anderzijds werkloosheidsuitkeringen in toepassing van artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet niet *a priori* worden uitgesloten en dat het in dit geval aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om in de bestreden beslissing zelve te duiden waarom de werkloosheidsuitkeringen niet als regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verweerder *in casu* hieromtrent geen enkele uitspraak doet.

Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing geen deugdelijke motivering wordt gegeven voor de vaststelling dat de tewerkstelling in kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dienvolgens aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op de vaststelling dat de verzoekster een gegrond middel heeft aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, dienen de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen niet te worden onderzocht. De verzoekende partij heeft overigens ter terechtzitting uitdrukkelijk afstand gedaan van het tweede middel. Op het verzoek van de verzoekster om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Ingegratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2012 houdende de weigering tot afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE